

JAGINDA

MAPLE

200 kg

lásky

Jacinda Maple

200 kg lásky

Zkuste se na sebe podívat do zrcadla a říct si, jak vám to sluší. Dodejte si sebevědomí a pochvalte se. Zaručeně se najde něco, za co můžete být na sebe pyšní. Mějte se rádi. Váš den bude mnohem příjemnější.

Jacinda Maple

Stojím v koupelně a udiveně na sebe zírám. Jo, jsem to opravdu já. Já, ta tlustá ženská, která na sebe kouká, jako kdyby se nikdy v životě neviděla. Už se nevážím. Nevážím si ani sama sebe. Proč bych také měla? Když na sebe vyjeveně hledím a snažím se najít tu osobu, která je schovaná tam někde hluboko uvnitř té tlusté, slizké, věčně upocené ženské. Špeky mi přetékaají do všech stran, že to ani zrcadlo nepobírá. Už ani nevím, kdy jsem se na sebe naposledy dívala. Všechna zrcadla v domě jsem odklidila, jen to jedno malé v koupelně zůstalo. Zřejmě proto, že ukazuje jen moji horní část a zbytek těla se do něj zkrátka nevejde.

Avšak to, co odráží, mi stačí, abych byla sama ze sebe dostatečně zhnusená. Jako kdybych to nevěděla už dávno. Každý den mi to život dává sežrat se vším všudy. Válím se jako prasnice na gauči a jenom žeru a čumím na bednu. Nic jiného totiž nemůžu dělat. Manžel mě opustil a sex se stal pro mě cizí slovo. Ani už si na ni nevidím, natož abych byla schopna nějakého vzrušení. Jediné, co mě ještě dokáže jakž takž rozdivočet, je šlehačkový pohár s obrovskou porcí čokoládové zmrzliny, jakmile spořádám několik hamburgerů na jeden zátah. Tomu já říkám opravdový orgasmus.

Jenže pak mám problémy dojít si vůbec na záchod. O tom, co mi dá za práci utřít se a vstát z mísy, raději mluvit nebudu. Stydím se za sebe. Ano, stydím. Ovšem je to jako mor. Mor, který vás sžírá zaživa. Cítíte, jak vám odpadává maso od kostí, ale nedokážete do sebe přestat cpát ty jedy, které vás pomalu zabíjejí.

Bojím se jít k doktorovi. Určitě by mi řekl, že mi zbývá sotva pár měsíců života. Možná už mám cukrovku, vysoký tlak, cholesterol a kdo ví, co ještě. Nejdřív bych se musela pořádně vykoupat, ale to

nemůžu. Do vany se už dávno nevtěsám a sprchový kout je mi malý. Jo, smrdím. Vím to, ale co mám asi tak dělat? Není nikdo, kdo by mi pomohl s hygienou.

Mám na těle spoustu boláků a strijí. Snažím se je mazat, ale všude si nedosáhnu, takže trpím jako pes. Nohy se mi stále nalévají jako konve. Když se mi povede vstát z gauče a dojít si ke dveřím pro jídlo, které mi přinesou z rychlého občerstvení, které máme za rohem, jsem šťastná. Nemít tuhle možnost, určitě bych už dávno umřela hlady. Co však bude, až se jednoho dne nezvednu? Nebo nebudu tak pohyblivá, abych dokázala zavolat donáškovou službu, protože sama nedosáhnu pro telefon? Kdo se o mě postará? O tom jsem vlastně ještě ani nepřemýšlela. Vím, že ten okamžik jednou nastane. Nechce se mi na to ani pomyslet. Proč také? Zatím žiju. Dá-li se to tak nazvat. Nemám žádné přátele. Moje věrná kamarádka Rose se mi neozývá, protože jsem na ni byla zlá a vyhodila jsem ji. Ona jediná to se mnou myslela dobře, ale já se jí odvděčila jen nádvkami. Už i moje rodina nade mnou zlomila hůl. Syn mě zavrhl. Než aby se se mnou věčně hádal, raději odešel bydlet ke kamarádovi.

Manžel mi sice občas zavolá, ale zřejmě jenom proto, aby se ujistil, že ještě dýchám. Tolikrát už jsem mu slíbila, že budu držet dietu a začnu se hýbat, ale všechno bylo marné. Nechápu, jak jsem se mohla dopracovat k takovéto závislosti. Ano, musím si to přiznat, jsem závislá na jídle. Je jako moje droga. Sice si ji nepíchám do žil, ale je to mnohem horší. Dokázala bych pro ni i zabít. To jsem přesně já. Hnusná tlustá ženská Jade.

I.

Když jsem byla ještě malá, máma mě vždycky nutila dojídat. Pamatuji se, jako kdyby to bylo včera, jak vždy říkala:

„Jestli to nesníš, tak tady budeš sedět tak dlouho, dokud ten zbytek v tobě nezmizí.“

Nenáviděla jsem, když mi matka nandala na talíř vrchovatou porci, jako kdybych byla dělník tvrdě pracující na ropné plošině. Navíc neuměla moc vařit a střídala dokola tak tři, čtyři jídla. Marně jsem snila o špagetách nebo rýži. Ovšem něco podobného se u nás nevařilo, protože když můj otec tato jídla nejedl, tak ani já neměla šanci ochutnat. Leda tak ve školní jídelně.

U nás se opakovalo pečené kuřecí maso a šťouchané brambory, hranolky a vařené brambory. Podle toho, jak moc času se matka rozhodla věnovat přípravě oběda. Jídlo vždy plavalo v hojně dávce omastku. Matka pocházela odkudsi z východu a připravovala nám jakousi specialitu, kterou ji naučila její babička. Pro mě to však byla jen halda mletého masa a nějaké podivné zeleniny utápějící se opět ve spoustě tuku. Další chod byla sekaná na všechny možné způsoby. To vždy jen koupila hotový polotovar, který hodila do trouby a čekala, co z toho vzejde. Není divu, že ze mě vyrostl otesánek.

Už ve škole se mi spolužáci vyhýbali a smáli se mi. Nebyla jsem nikdy žádná krasavice, protože jsem neměla po kom zdědit ty správné rysy. Moje geny se mísily kdesi v severozápadní Evropě, přeběhly na východ a vracely se přes moře do Ameriky s německými přistěhovalci. Zrzavá pihovatá holka, která má nadvá-

hu, nepřítahovala nikoho. Snad jen posměváčky, kteří na tom byli ještě hůř než já a potřebovali si na někom zchladit žáhu.

Nejhorší období přišlo s pubertou. Kromě nadváhy mi přibyla i mohutná prsa a stala jsem se absolutně nepřehlédnutelnou. Oblíbeným oblečením byl pro mě tátův pletený svetr, kterým jsem se snažila zamaskovat, co se dalo. Vlastní matka se mi vysmívala, že když budu takhle vypadat, tak si nikdy žádného chlapa nenajdu. Ovšem skutečnost, že za všechno může vlastně ona sama, si už nepřipouštěla. Raději jsem to nekomentovala, zalézala do pokoje a četla si knihy. Byly pro mě únikem do jiného světa. Milovala jsem je. Kupovala jsem si je v malém obchůdku nedaleko školy. Jindy jsem chodila do školní knihovny a trávila tam spoustu času.

Když jsem pak vystudovala a udělala si doktorát z filozofie, moje máma nad tím jen kroutila hlavou. Myslela si, že se v životě s něčím takovým nemám šanci uplatnit. Sama sotva dokončila základní školu a její všeobecný přehled měl základy v bulváru. To bylo jediné čtivo, které kdy byla schopna přelouskat. Když jsem pak začala učit na střední škole, nevycházela z úžasu, jak jen hloupá holka jako já, mohla dosáhnout na pozici profesorky. Ovšem když jsem po mnoha letech skončila, cítila se na výsost spokojená. Zřejmě žárlila na moje úspěchy už během mého studia. To však bylo jediné, co se mi v životě povedlo. Nezhloupnout. Přes všechny životní útrapy jsem stále věřila, že jednou... jednou to přece musí přijít a já se stanu úžasnou a neodolatelnou ...